

ТОДОРЪ Г. ВЛАЙКОВЪ

Тая пролѣтъ угасна единъ отъ най-голѣмитѣ и свѣтли бѣдници въ българското книжново огнище. Отиде си завинаги именитиятъ писателъ и общественикъ Тодоръ Влайковъ.

Дѣдо Влайковъ е роденъ въ китното подбалканско село Пиродопъ въ 1865 г. Отгледанъ отъ добри, трудолюбиви и честни родители, свикналъ още отъ малкъ да помага въ работата на баща и майка, израстналъ всрѣдъ красивъ български кжтъ, гдето се пазѣли народнитѣ нрави и обичаи, — бждещиятъ голѣмъ писателъ и общественикъ още отъ малкъ обиква родната земя. Той заживява съ неволитѣ и радоститѣ, съ тревогитѣ и надеждитѣ на българския народъ. И презъ цѣлия си животъ запазва въ сърдцето си велика любовъ къмъ труда, къмъ хубавото, къмъ доброто, къмъ справедливостъ и човѣчностъ.

Влайковъ се е училъ въ родния си градъ, а после — въ София и Русия. Като се връща въ България, става учителъ и се предава отъ сърдце на книжовна и обществена работа. Държи полезни беседи, урежда библиотеки, основава спомагателни каси, туря начало на първата българска кооперация въ село Мирково. Редъ години е билъ народенъ представителъ.

Влайковъ започва да пише още като ученикъ. Но първитѣ си хубави разкази

„Седѣнка“ и „Разказъ на една бабичка“ напечатва презъ 1886 година. Следъ това написва много разкази и повести, въ които рисува живота на нашето село и на малкия български градецъ. Неговитѣ герои сж добри, работливи, пестеливи, набожни и гостоприемни българи, каквито е наблюдавалъ писателтъ въ Пиродопския край.

Дѣдо Влайковъ разказва спокойно, просто и сърдечно за всичко преживѣно. Затова неговитѣ разкази се чегатъ съ истинска наслада отъ малки и голѣми читатели.

Когато четете „Преживѣното“ — най-хубавата творба на дѣдо Влайкова, въ която той разказва спомени отъ детинството си, вамъ се струва, че седите край бащино огнище, около което се разлива топла грейка, а високиятъ му пламъкъ прѣска вредъ изъ кжщи треплива свѣтлина. Седите край огнището и слушате най-слакодумния отъ сладкодумнитѣ разказвачи. . .

Огньтъ въ огнището загасва. Сладкодумниятъ разказвачъ си е отишелъ. Но топлата грейка и трепливата свѣтлина оставатъ завинаги въ душата на отзивчивия слушатель. . .

Дѣдо Влайковъ си отиде отъ тоя свѣтъ, но неговото творческо дѣло ще живѣе вѣчно въ душата на българския читателъ.

Ранъ-Босилекъ